

عنوان مقاله:

نقش استراتژی توسعه شهری در جمعیت پذیری حاشیه شهر مشهد

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 10، شماره 34 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

هادی سلیمانی مقدم - استادیار گروه برنامه ریزی شهری و روستایی دانشگاه حکیم سبزواری

سعید پزندآور - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد اسلامی مشهد

جواد فرهادی - دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری

خلاصه مقاله:

چکیده توسعه فیزیکی شتابان و نامتعادل شهرها، پیامدهای نامطلوب اقتصادی، اجتماعی و کالبدی به همراه داشته که یکی از مهم ترین پیامدهای آن افزایش اسکان غیررسمی و تشدید ناپایداری اجتماعی و اقتصادی است. یکی از رویکردها جهت مواجهه با این پدیده، استراتژی توسعه شهری (CDS) است. این رویکرد با بهره گیری از مدل های برنامه ریزی استراتژیک، دامنه وسیعی از مسائل مدیریتی، اجتماعی، اقتصادی، زیست محیطی و کالبدی شهرها را در برمی گیرد. از این رو، هدف پژوهش حاضر شناسایی میزان تحقق پذیری اصول اساسی استراتژی توسعه شهری در شهر مشهد و اولویت بندی نقش و تاثیر هر یک از این اصول بر جمعیت پذیری حاشیه شهر مشهد می باشد. بنابراین از روش توصیفی-تحلیلی جهت مطالعه بافت های حاشیه شهر مشهد استفاده شد و با بهره گیری از اطلاعات موجود، شاخص های تشدیدکننده جمعیت پذیری (ابعاد اقتصادی، مهاجرت، مسکن و ابعاد اجتماعی) شناسایی گردید و با تجزیه و تحلیل نارسایی اصول استراتژی توسعه شهری (قابلیت زندگی، رقابت پذیری، بانک پذیری و حکمروایی شهری) که موجبات جمعیت پذیری حاشیه شهر مشهد را فراهم نموده است، میان چهار اصل اساسی CDS و عوامل عمده جمعیت پذیری حاشیه شهر از طریق تکنیک دلفی به صورت ماتریس زوجی وزن دهی شده و از طریق تکنیک TOPSIS تجزیه و تحلیل گشته است. نتایج و یافته ها نشان داد که وضعیت معیارهای استراتژی توسعه شهری در مشهد با میانگین کلی ۸۲/۲ در وضعیت مطلوبی نبوده و نارسایی ها در این معیارها موجبات جمعیت پذیری حاشیه شهر را فراهم نموده است. در بین شاخص های استراتژی توسعه شهری، بیشترین نارسایی به ترتیب در شاخص های حکمروایی خوب، قابلیت زندگی، بانک پذیری و رقابت پذیری می باشد.

کلمات کلیدی:

City Development Strategy (CDS), population, Suburban dwelling, City of Mashhad, Topsis Model

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030398>

